

ת"פ 32357/07/15 - מדינת ישראל נגד לילך רוחמה שם טוב

בית משפט השלום בחיפה

24 פברואר 2016

ת"פ 32357-07-15 מדינת ישראל נ' שם טוב(עציר)

32359-07-15

לפני כבוד השופט שלמה בנג'ו
המאשימה
נגד
הנאשמת
מדינת ישראל
לילך רוחמה שם טוב (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה: מתמחה מר מור ענבר

ב"כ הנאשמת: עו"ד יאיר נדשי - ס. ציבורית

הנאשמת בעצמה באמצעות הליווי

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

(מתוקנת)

אני מתיר את הצירוף המבוקש של פ"א 304364/15 בתיק פל"א 557875/15.

על יסוד הודאת הנאשמת, באישום הנ"ל, אני מתקן את הכרעת הדין שניתנה ביום 17.2.16, ומרשיע את הנאשמת גם בעבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום ט"ו אדר א' תשע"ו, 24/02/2016 במעמד הנוכחים.

שלמה בנג'ו, שופט

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה, בעבירות של איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין; היזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין, תקיפה הגורמת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין. היום צירפה תיק נוסף והורשעה בעבירה של הפרת הוראה חוקית - עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

מדובר בשני אירועים, ובמספר עבירות הנוגעות כל אחת לאירוע אחר. ברם, נוכח הזיקה ההדוקה, שבין העבירות הללו, בית המשפט יקבע, מתחם עונש הולם לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל, לכל העבירות הנוגעות לאותו אירוע, וזאת בהתאם להלכת ג'אבר.

העבירות אותן עברה הנאשמת, הינן חמורות ביותר, שכן, הן נוגעות, להתנהגות אלימה, תוך פגיעה ברכוש בית החולים, בו שהתה הנאשמת, לצורך קבלת טיפול רפואי, וכן, תקיפת עובדי בית החולים.

מעשיה של הנאשמת פגעו בסדר הציבורי, בשלומם של המעורבים באירוע האלים, וכן, סיכנה את שלומם של יתר באי בית החולים.

אשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, המשליכות על קביעת מתחם העונש ההולם:

נסיבות הקשורות לביצוע העבירה מפורטות בעובדות כתב האישום בהן הודתה הנאשמת, ומלמדות על כך שהנאשמת, הבעירה אש במזרון חדר בית החולים בו שהתה, ניתקה את עצמה מהצנרת הרפואית שחוברה לידה, ובחמת זעם, תקפה את המאבטחת, במכת אגרוף, השמיעה איומים על שוטר אשר הגיעה למקום, והוסיפה ותקפה מאבטחת אחרת. בכל הנוגע להפרת הוראה חוקית, הוסיפה הנאשמת חטא על פשע, בכך שהפרה צו שיפוטי, שנועד להבטיח את השמטה בקהילה טיפולית, לאור טענתה, כי התפרצות הזעם נבעה מנגע הסמים שפשע בגופה.

בנסיבות מצטברות אלה, מידת האשם שהפגינה הנאשמת, הינו במדרג הבינוני-גבוה, נוכח העובדה שהנאשמת הפגינה אלימות פעם אחר פעם, כלפי גורמים שונים, פגעה במאבטחת, ובכל הנוגע להפרת הצו, הפרה אותו, לאחר שהתחייבה בפני בית המשפט, באופן צלול, ומודע, כי תקיים את החלטת בית המשפט, והיא מבינה את מגבלותיה.

עם זאת, יש לקחת בחשבון, כי מחומר החקירה שהוגש לעיוני, הנאשמת הגיעה לבית החולים, כשהיא סובלת מחום גבוה, מבולבלת, לא בחושיה. בחקירתה טענה, כי היא בהזיות, והגם שהדברים לא עולים כדי הפרעה נפשית, או מחלת נפש כזו או אחרת, ניכר היה, כי בוחן המציאות של הנאשמת, היה לקוי משהו בשל הסערה הרגשית.

עוד אציין, כי גם הקושי של הנאשמת להישאר בקהילה סגורה, נבע מגעגועיה העזים לילדיה הקטנים. אציין כי לפי חומר החקירה, הזכור לי היטב, שהנאשמת מסרה בתגובה ראשונית, כאשר נעצרה על ידי השוטרים שהיא מתגעגעת לילדים, ולכן ברחת מהקהילה.

יצוין כי ברע"פ 7504/13 **הרצל אלי נ' מדינת ישראל** גזר בית המשפט המחוזי עונש של 3 חודשים ויום מאסר בפועל, לאחר שהתערב בגזר דינו של בית משפט השלום, שגזר עונש של 4 חודשים. יתר חלקי גזר הדין נותרו על כנם. בית המשפט העליון לא התערב בעונש שגזר בית המשפט המחוזי, וקבע שהעונש הולם את חומרת העבירה.

בשים לב למידת האשם שהפגינה הנאשמת במעשיה, ונסיבות ביצוע העבירה, אני קובע את מתחם העונש ההולם, בין מספר שבועות, ועד לתקופת מאסר בפועל של 6 חודשים.

אשר לנסיבות שאינן נוגעות לביצוע העבירה, ומשליכות על גזירת העונש בתוך מתחם העונש ההולם:

מדובר בנאשמת, שהובהלה לבית החולים, עקב מצב בריאותי, שהתה במעצר למשך תקופה ארוכה. במהלך הדיונים, שהתקיימו בתיק המעצר, שאף הוא נדון בפני מותב זה, ניסתה הנאשמת לגייס כוחות, לעבור הליך טיפולי - שיקומי, על מנת להיגמל מנגע הסמים שפשע בגופה. לדאבון הלב, הנאשמת לא הצליחה לגייס את הכוחות הנפשיים, לצורך הליך גמילה מסודר, ונטשה את ההליך, מהלך שהייתה בקהילה, הנאשמת ברחה מהקהילה, ונתפסה על ידי שוטרים מיד בסמוך לאחר מכן.

בית המשפט כאמור, מלווה את הנאשמת גם בתיק המעצר, והתרשם ממנה באופן בלתי אמצעי, ניכר כי המעצר נתן את אותותיו על הנאשמת, היא הבינה את חומרת מעשיה, ונראה כי התנהגותה האימפולסיבית, חסרת הגבולות, הינה תוצר, של תהליכים נפשיים, ופיזיים, שהם שילוב של ההתמכרות לסם, וההתמודדויות הנפשיות הלא פשוטות של הנאשמת, שנקרעה מילדיה.

הנאשמת אימא ל-5 ילדים, בגילאים 19 עד 3 וחצי, אם חד הורית.

לנאשמת, הרשעות פליליות קודמות, הרשעתה האחרונה, היא משנת 2003, בעוון החזקה ושימוש בסמים, שלא לצריכה עצמית. בעברה התעבורתי, עבירות נוספות, של שימוש בסמים. עבירת אלימות אחרונה התיישנה, והיא מלפני למעלה מ-20 שנה.

הטלת עונש מאסר, ממושך, יהיה בו כדי לפגוע בנאשמת, ובילדיה, שחלקם מצויים במשפחות אומנה, והיתר אצל בני משפחה.

עוד יש לקחת בחשבון, לעניין קביעת העונש כי הנאשמת שהתה תקופה מסוימת, במסגרת קהילתית סגורה, אשר שללה את חירותה של הנאשמת.

כפי שהובהר לעיל, מעשיה של הנאשמת לא היו מתוכננים, ונבעו ממצבה הרגשי-נפשי באותה עת.

בהינתן מכלול הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, ונסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ובשים לב, לחובת בית המשפט לשמור על הלימה עונשית, של העונש ביחס לנסיבות ביצוע, למידת האשם שהפגין הנאשם, בביצוע העבירות הללו, סבורני כי יש לגזור על הנאשמת, את העונש המצוי במרכז המתחם.

אשר על כן, לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים הצריכים לעניין, אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

105 יום מאסר בפועל מיום מעצרה.

4 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, והתנאי הוא שבתוך תקופה זו, הנאשמת לא תעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

חודשיים מאסר על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי הוא שבתוך תקופה זו, הנאשמת לא תעבור עבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

אני מחייב את הנאשמת לפצות את המתלוננת, רימון אביטל, ת.ז. 203821608, בפיצוי כספי בסך של 1,500 ₪. הפיצוי ישולם ב-10 תשלומים שווים ורצופים. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט ויועבר לנפגעת.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן והודע היום ט"ו אדר א' תשע"ו,
24/02/2016 במעמד הנוכחים.
שלמה בנג'ו, שופט

הילה